22/04/2019

“Η θυσία του Χριστού δεν έχει νόημα, αν δεν ωφελήσει την ψυχή μας”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Την Κυριακή των Βαΐων 21 Απριλίου το απόγευμα ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων χοροστάτησε στην Ακολουθία του Νυμφίου και κήρυξε το θείο λόγο στον Ιερό Ναό Αγίου Αλεξάνδρου Αλεξάνδρειας. “Δέν ἀρκεῖ ὅμως μόνο νά ξυπνή-σου-με καί νά ἀναγνωρίσουμε ὅτι ὁ Χρι-στός θυσιάσθηκε γιά μᾶς, θυ-σιά--σθη-κε γιά τή σωτηρία μας. Χρει-άζεται νά διατηρήσουμε αὐτή τήν ἐγρήγορση. Για-τί, ἐάν περιορι-σθοῦμε μόνο σέ αὐτό, σύ-ντο-μα ἡ συγκίνηση καί ἡ κατάνυξη θά πε-ρά-σει καί ἐμεῖς θά ξεχάσουμε τή θυσία τοῦ Χριστοῦ, θά ξεχάσουμε τόν Χριστό καί θά ἀπορ-ρο-φηθοῦμε καί πάλι ἀπό τήν κα-θημερινότητά μας. Ὅμως ἡ θυσία τοῦ Χριστοῦ δέν ἔχει νόημα γιά ἐμᾶς, ἐάν δέν ἔχει ἀποτέλεσμα γιά τήν ψυχή μας” ανέφερε μεταξύ άλλων ο Σεβασμιώτατος στο κήρυγμά του.

Η ομιλία του Σεβασμιωτάτου :

«Ἰδού ὁ Νυμφίος ἔρχεται ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός, καί μακάριος ὁ δοῦλος, ὅν εὑρήσει γρηγοροῦντα».

Μέ κατάνυξη καί συγκίνηση ὑπο-δεχθήκαμε πρό ὀλίγου τόν Νυμ-φίο τῆς Ἐκκλησίας. Ὑποδεχθή-κα-με Ἐκεῖνον πού μᾶς καλεῖ στόν νυμφῶνα του, ἀλλά συγχρόνως καί Ἐκεῖνον πού ἔρχεται «πρός τό ἑκούσιον πάθος» γιά τή δική μας σωτηρία. Ἐκεῖνον, πού μετά τά ὡσαν-νά, πού ἄκουσε σήμερα τό πρωί, εἰσερχόμενος στά Ἱεροσό-λυ-μα, εἶναι ἕτοιμος νά ἀντιμετωπί-σει τήν κακία τῶν ἀνθρώπων τούς ὁποίους εὐ-εργέτησε, νά ὑπομείνει τήν ἀχαριστία καί τήν προδοσία, τούς ἐμπτυσμούς καί τή σταύρω-ση, τό βάρος τῆς ἁμαρτίας καί τήν πικρία τῆς ἐγκαταλείψεως.

Ὅμως δέν ἀρκεῖ ἡ συγκίνηση καί ἡ κατάνυξη πού αἰσθανθήκαμε ἀπό--ψε, βλέποντας τόν Χριστό ὡς Νυμφίο, γιατί ἡ συγκίνηση καί ἡ κατάνυξη πρέπει νά μετουσιωθεῖ σέ πράξη, ὥστε νά ὑπάρξει ψυχική καί πνευματική ὠφέλεια. Διότι διαφορετικά ἡ κατάνυξη καί ἡ συγκίνηση παρέρχονται εὔκολα, συχνά καί μέ τή συνέργεια τοῦ πονηροῦ, καί δέν μένει τίποτε στήν ψυχή τοῦ ἀνθρώπου. Αὐ-τό συνέβη καί στίς πέντε παρ-θένες τῆς παραβολῆς τοῦ Χριστοῦ, πού ἄν καί περίμεναν τόν Χριστό, στό τέλος ἀποκοιμήθηκαν καί βρέθη-καν ἀνέτοιμες γιά τήν ὑποδοχή του.

Αὐτό συνέβη καί στούς μαθητές του, οἱ ὁποῖοι, ἐνῶ συγ-κλο-νίσθη-καν μέ ὅσα τούς εἶπε ὁ Χριστός στόν Μυστικό Δεῖπνο γιά τήν ἐπι-κείμενη προδοσία καί τό Πάθος του, ἐκεῖνοι τά ξέχασαν, καί παρα-συρμένοι ἀπό τήν ἀδυναμία τοῦ ἀν-θρωπίνου σώματος, δέν μπόρε-σαν νά ἀγρυπνήσουν μαζί του, ὅταν τούς ἄφησε στόν κῆπο τῆς Γεθσημανῆ καί ἀποσύρθηκε γιά νά προσευ-χηθεῖ πρός τόν Πατέρα του τήν ὥρα τῆς μεγάλης ἀγωνίας του, καί ἀντί νά τοῦ συμπα-ρα-στα-θοῦν προσευχόμενοι ἀποκοιμήθη-καν.

Γι᾽ αὐτό καί ὁ ἱερός ὑμνογράφος, καθώς μᾶς παρουσιάζει σήμερα τόν Νυμφίο Χριστό, δέν παρα-λεί-πει νά μακαρίσει ἐ-κεί--νους, οἱ ὁποῖοι θά βρεθοῦν ἐν ἐγρη-γόρ-σει, ὅταν θά ἔρθει. «Καί μα-κά-ριος ὁ δοῦλος, ὅν εὑρήσει γρηγο-ροῦ-ντα». Γιατί ἡ ἐγρήγορση καί ἡ προετοι-μασία γιά τήν ὑποδοχή τοῦ Χρι-στοῦ εἶναι αὐτή πού ἔχουμε ἀνά-γκη, ὥστε ἡ συνάντησή μας μαζί του νά μήν καταλήξει σέ ἀπο-τυ-χία, νά μήν καταλήξει σέ μία ἀπο-δοκιμασία τοῦ Χριστοῦ, νά μήν κα-ταλήξει στό νά ἀκούσουμε καί ἐμεῖς τό «οὐκ οἶδα ὑμᾶς». Δέν σᾶς γνωρίζω, δέν σᾶς ξέρω.

Ἡ κατάνυξη καί ἡ συγκίνηση πού αἰσθανθήκαμε ἀπόψε καί θά αἰ-σθα--νόμασθε καί τίς ἑπόμενες ἡμέ-ρες παρακολουθώντας τίς Ἀκο-λου--θίες τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Ἑβδομάδος καί ἀκούοντας τούς ὕμνους πού περιγράφουν μέ μονα-δικό τρόπο τό Πάθος τοῦ Κυρίου μας, μᾶς βοηθοῦν στόν σκοπό αὐ-τό, γιατί κινοῦν τήν ψυχή μας καί τήν ξυπνοῦν ἀπό τόν λήθαργο ἤ καί ἀπό τόν ὕπνο στόν ὁποῖο βρί-σκεται,

παρασυρμένη ἀπό τίς κα-θη--με-ρινές φροντίδες καί μέρι-μνες, ἀπό τίς κοσμικές ἐνασχο-λήσεις καί τίς προ-σωπικές, οἰκο-γενειακές καί ἐπαγ-γελ-ματικές ὑποχρεώσεις μας.

Δέν ἀρκεῖ ὅμως μόνο νά ξυπνή-σου-με καί νά ἀναγνωρίσουμε ὅτι ὁ Χρι-στός θυσιάσθηκε γιά μᾶς, θυ-σιά--σθη-κε γιά τή σωτηρία μας. Χρει-άζεται νά διατηρήσουμε αὐτή τήν ἐγρήγορση. Για-τί, ἐάν περιορι-σθοῦμε μόνο σέ αὐτό, σύ-ντο-μα ἡ συγκίνηση καί ἡ κατάνυξη θά πε-ρά-σει καί ἐμεῖς θά ξεχάσουμε τή θυσία τοῦ Χριστοῦ, θά ξεχάσουμε τόν Χριστό καί θά ἀπορ-ρο-φηθοῦμε καί πάλι ἀπό τήν κα-θημερινότητά μας. Ὅμως ἡ θυσία τοῦ Χριστοῦ δέν ἔχει νόημα γιά ἐμᾶς, ἐάν δέν ἔχει ἀποτέλεσμα γιά τήν ψυχή μας, ἐάν δέν μᾶς ὁδηγήσει σέ μία διαρκῆ ἐγρήγορση, ὥστε νά ἔχου-με πάντοτε στραμμένο τό βλέμμα μας καί τήν ψυχή μας στόν Χριστό· ὥστε νά ἀγωνιζόμαστε νά ζοῦμε κατά τό δυνατόν σύμφωνα μέ τό θέλημά του· νά ἀγωνιζόμαστε γιά νά ἀποφεύγουμε τήν ἁμαρτία· νά προσπαθοῦμε νά ἀποφεύγουμε τίς παγίδες τοῦ διαβόλου, ἀλλά καί νά καλλιεργοῦμε στήν ψυχή μας τήν ἀρετή, νά ἐπιδιώκουμε τά κα-λά ἔργα της, νά ἐπιδιώκουμε τήν ἕνω-σή μας μέ τόν Θεό μέσα ἀπό τήν προσευχή, τή μελέτη τοῦ λό-γου τοῦ Θεοῦ, τή μετοχή μας στά ἱερά μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας, καί νά κρατοῦμε τήν ψυχή μας σέ ἐγρήγορση ἔχοντας πάντοτε ζω-ντανή μέσα μας τή μνήμη τοῦ Θεοῦ. Διότι ἡ μνήμη τοῦ Θεοῦ, ἡ μνήμη τῆς θυσίας τοῦ Κυρίου μας γιά τή σωτηρία μας, θά μᾶς βοηθᾶ νά μήν ξεχνιόμαστε, ἀλλά νά θυ-μόμαστε τό χρέος μας νά τήν ἀξιο-ποιήσουμε γιά τή σωτηρία μας. Καί ἔτσι θά προφυλασσόμεθα ἀπό τούς πειρασμούς πού εὔκολα μπο-ροῦν νά μᾶς παρασύρουν στήν ἁμαρτία καί νά ὁδηγήσουν τήν ψυ-χή μας στή ραθυμία καί τίς ὀλέθριες συ-νέπειές της.

Ἄς προσπαθήσουμε, λοιπόν, αὐ-τές τίς ἡμέρες, ἀλλά καί σέ ὅλη μας τή ζωή, νά εἴμαστε σέ πνευ-μα-τική ἐγρήγορση γιά νά ἀξιω-θοῦ-με καί νά ζήσουμε τό Πάθος καί τήν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου μας, συμπο-ρευόμενοι καί συ-σταυρω-νό-μενοι μαζί του, ἀλλά καί νά εἴ-μαστε ἕτοιμοι νά τόν συναντήσουμε, ὅταν θά μᾶς καλέσει κοντά του.